

DREZÚRA je absolútne porozumenie koňa s človekom

Nadšenec a obdivovateľ koní, sir Winston Churchill, povedal, že "žiadna hodina života nie je stratená, ak je strávená v sedle". Jeho citátom sa riadi aj naša sekundánka Dorota Jurštáková, ktorá sa koňom venuje profesionálne a spája ich so svojou budúcnosťou. A že je to síce krásne, ale vôbec nie jednoduché, nám prezradila v tomto rozhovore.

● **Dorotka, jazdenie na koni určite nie je obyčajný šport. Ako a kedy si sa k nemu vlastne dostala?**

- Áno, je to neobyčajný šport. Od malička som mala zvieratká – zajačika, rybičky, psíkov a tiež som veľmi tužila mať koníka. S mojou mamou som sa dostala ku koňom ako 7-ročná v Podkylave na Myjave, no a odvtedy ma táto vášeň neopustila.

● **Drezúra mnohým ľuďom evokuje niečo veľmi prísne, priam nepríjemné. Môžeš nám vysvetliť, čo to vlastne v spojení s koňom znamená? V čom podľa teba spočíva krása drezúrneho jazdenia?**

- Názov „drezúrne, drezúra“ môže vyvolávať dojem nepríjemného, násilného. No tak to vôbec nie je! Je to absolútne porozumenie si koňa s človekom, je to obrovská drina oboch. Aj koník, aj človek musia o sebe všetko vedieť, sú len oni dvaja, celý okolitý svet akoby neexistoval. No a keď po dokonalej ladsnosti, súhre a fyzickom vypätí chválite koníka, je „v siedmom nebi“. Je to obrovská radosť zo vzájomnej súhry, porozumenia a posúvania hraníc psychických aj fyzických u koňa a jazdca zároveň.

● **Na ktoré zo svojich úspechov si najviac hrdá?**

- Verím, že tie, na ktoré budem naozaj veľmi hrdá, ma len čakajú

☺. No za svoj naj-naj úspech považujem možnosť trénovať a učiť sa od svetovej elity. Od maďarského olympijského víťaza Guyllu Dallosa, od švajčiarskej olympijskej jazdkyne Veroniky Marthaler a od slovenskej drezúrne špičky Lucky Našticej. Samozrejme, víťazstvá sú tiež super, hlavne byť drezúrnym jazdcem roka 2017, čo znamená, že som v prvej päťke slovenských jazdcov.

● **Ako sa volá tvoj kôň? Dala si mu meno sama?**

- Môj poník sa volá Deril - je to slovenský športový pony - a môj kôň sa volá Le Cent, je to český teplokrvnik.

Nie, mená som nevymyslela, mená dostali podľa svojich predkov. Tak sú zapísaní v plemenných knihách. Ale zdobneniny som samozrejme vymyslela ja, takže je to Derdík a Cyrdík ☺

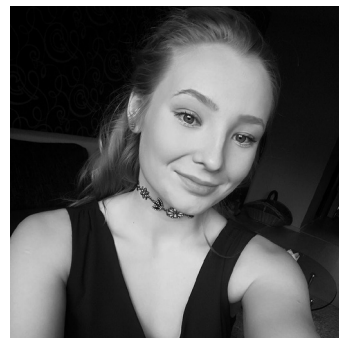
● **Kolko času denne venuješ tomuto určite náročnému koníčku?**

- Keď mám voľno, tak celý deň. No v bežný deň je to od troch do piatich hodín. Časovo je to nesmierne náročné, lebo sme v stajniach v Trenčíne, čiže každý deň ma tam rodičia alebo dedko Mirko vozia. Kone musíte vyčistiť, prejsť, znovu vyčistiť, všetko upratať, nachystať stravu a opäť sa vydať na cestu 40 km domov. No a preteky a sústredenia znamenajú niekoľko 24-hodinových dní. Takže keď vo februári začne sezóna, tak do konca októbra neexistuje skoro žiadny voľný víkend.

● **Chceš, aby bola tvoja budúcnosť spojená s týmto športom?**

- Áno, určite. Je mojim snom reprezentovať Slovensko na medzinárodných súťažiach, byť excelentným jazdcem ako moji tréneri a zároveň byť schopná pripraviť koňa aj jazdca do najvyššej úrovne drezúry.

Redakcia ďakuje Dorotke za odpovede

EDITORIAL

„Za všetko, čo je vo mne dobré, vďačím knihe.“

Marec si už niekoľko rokov spájamesknihami, knižnicami a čítaním. Možno nie každý z vás však vie, prečo práve tento mesiac má česť niesť tento prívlastok.

Legendárny šíriteľ knihy Martin Hrebenda Hačavský bol slepý, no knihy natoľko miloval, že sa mu stali osudom. Zaslúžil sa najmä o to, že aj chudobný slovenský ľud spoznával knižnú kultúru a získaval prehľad o novom dianí. V marci sa tento významný človek narodil a zomrel. Preto sa práve marec môže pýšiť knihami. Do tohto mesiaca pekne zapadol aj Týždeň slovenských knižníc, ktorý sa organizuje vždy posledný marcový týždeň. Cieľom tejto akcie je pripomenúť, že aj v dnešnej modernej dobe, má kniha stále svoj význam.

Možno nie je umenie mať doma police zaplnené knihami. Možno naozajstné bohatstvo spočíva v tom mať ich zopár, no také, ktoré vás celkom pohltia. Preto prosím, čítajte! Je to to najkrajšie, čo na svete ešte zostalo – vziať si čas len pre seba a žiť iný život.

Vaša redaktorka
a milovníčka kníh Stela

COMMING SOON ALEBO V ĎALŠOM ČÍSLE NÁJDETE: prázdniny? Redakčná rada: Natália Smatanová (šéfredaktorka), Vaszília Bartošová, Sára Gabrišová (kvinta), Stela Slemenská (4.A), Soňa Tesařová (1.B), Matteo Hlavoň (2.B). Kontakt: salomeee@centrum.sk. Odborný dozor: Martina Boleková.

Rok 1949. Zo sveta odchádza prvá obeť komunistických procesov v Československu, za velenia zradu nespravodlivo odsúdený generál Heliodor Píka. Vtedy na to vraj mali právo. Všetci mlčali.

Zimné mrazy bičovali jarné prázdniny. Vyhýbajúc sa omrzlinám, sedela som v teple domova a iniciatívne študovala výtláčok Historické revue, venovanej neslávne známemu Víťaznému februáru. V tom momente som ešte netušila, že nostalgia slovenského národa bude onedlho prerušená inou februárovou udalosťou, rozširujúcou zoznam rizikových profesií o povolanie investigatívneho novinára. Malým Slovenskom, spokojným so svojou demokratickou povestou a relatívnym pokojom v krajine, otriasla táto správa silnejšie, než letné zemetrasenie Gréckom. Nikto niečo také nečakal, ľud sa odrazu cítil ukrátený o chartrnú istotu, povzbudivo sa naň usmievajúcu zo štylizovaných predvolebných billboardov. Hlasy obnažené z ideálov začali povstávať. Odmietame strach. Chceme zmenu.

Z hodín občianskej náuky a prvej hlavy Ústavy SR mám Slovenskú republiku zafixovanú ako "zvrchovaný, demokratický a právny štát". Ovplynená poslednými udalosťami začínam sa v tejto definícii strácať. Ak sa pani profesorka nemýlija, právny štát je štát, v ktorom vládne právo. Jedným z princípov takéhoto štátu je, že "ľudské práva a slobody sú zaručené". Tento princíp nevyklučuje ani slobodu prejavu a právo vyjadriť svoj názor napríklad slovom alebo

"Je to súmrak národného svedomia alebo už temno slobody ľudských práv..."

tlačou a následne ho slobodne rozširovať, ak je v súlade s princípmi demokratickej spoločnosti. To ma naučila druhá hlava Ústavy. Demokracia sa stavia k tejto problematike obdobne a zaručuje slobodu slova a tlače, čiže nezasahovanie do práce novinárov, redaktorov. Táto teória, ktorou ma ako študentku vyzbrojili, vo mne vyvoláva silný dojem, že v praxi s tým našim Slovenskom niečo nie je v poriadku.

Naši starí rodičia už v minulosti boli svedkami podobných zásahov. Medzi ich časmi a súčasnosťou však panuje zásadný rozdiel vrežime. Na jednej strane stojí totalita legalizujúca monsterprocesy, z druhého brehu máva slnkom zaliata demokracia, ktorej za sprievodu štrngania kľúčov a Ivana Hoffmana naši rodičia sľubovali lásku. Tešili sa vydobýť slobodu, majú na pamäti predchádzajúce roky červenej nadvlády. Avšak éra deväťdesiatych im postupne brala ilúzie a vymazávala z hláv nedávno zažehnané časy.

Demokracia zrástla s telom mladučkého štátu, ktorý sa postupne začal viac starať o svoj zovňajšok, než o vnútornú podstatu. Tú sme začali brať ako samozrejmosť. Timothy Snyder, americký historik, vyjadril názor na súčasné vnímanie demokracie v epilógu knihy O tyranii:

"Naša doba sa skutočne vymkla z kĺbov. Z jedného dôvodu sme zabudli na dejiny a ak nebudeme opatrní, prehliadneme ich z druhého. Musíme opraviť naše vnímanie doby, ak chceme obnoviť svoju oddanosť slobode. [...] Prijali sme politiku nevyhnutnosti, to jest pocit, že história môže plynúť iba jedným smerom: k liberálnej demokracii."

Sme generácia tvoriaca budúcu súčasnosť. No musíme pre ňu niečo robiť už dnes. Nenechajme siviať slobodu. Nedovoľme, aby nás niekto zastrašoval a bral nám možnosť podieľať sa na vláde ľudu, čo demokracia naozaj je, hoci nepriamou.

Ján vedel, z akých dvoch slov vzniklo slovo republika. Je aj našou vecou, aby toto spojenie fungovalo. Dokonca lepšie ako doteraz. Zabránme tomu, aby sa z veci verejnej stala vec horných desaťtisíc.

Rok 2018. Médiá obletela správa o nečakanej a nespravodlivej poprave novinára Jána Kuciaka, jeho priateľky Martiny a základných princípov demokracie. Dnes na to právo nemajú. Nemlčme.

"...Nie, nemôžem uveriť, lebo génus národa je večný a pretrvá aj búrku a nedá zahynúť ti."

(úryvok z posledného listu generála Heliodora Píku)

Lucia Krchnávä, 4.C

Pán riaditeľ, na slovíčko!

Asi nikomu netreba predstavovať nášho úspešného bežca na 60 metrov Jána Volka. Jeho najlepší čas je 6,58 s. Svetový rekord na tejto trati je 6,37 s. Nominačné kritériá na marcové Halové majstrovstvá sveta v Birminghame boli 6,63 s. Jánov postup a konečné sieste miesto je určite veľkým úspechom jeho trénera, celého podporného tímu a Jána Volka osobne. V tomto prípade je všetko jasné. Existuje verejne známe kritérium, motivácia športovca, organizačná a finančná podpora.

Jánovi mnohí držíme palce. Podobne držíme v tomto čase palce aj našim maturantom. V tomto roku ich je 76. Po štyroch rokoch štúdia majú už za sebou písomnú časť zo slovenského jazyka a literatúry, anglického jazyka a niektorí aj z matematiky. Študenti teraz netrpezlivo čakajú na opravu

svojich testov a zároveň sa pripravujú na májovú ústnu skúšku.

Medzi Jánom Volkom a našimi študentami je však podstatný rozdiel. Pokiaľ Ján vie, že na prestížnu súťaž postúpi na základe splnenia rýchlostného limitu, limit na prijatie na vysokú školu, čo je prirodzená meta každého gymnazistu, je pre každú vysokú školu iný a je väčšinou veľmi vzdialený od výsledku maturitnej skúšky.

Uchádzačov o štúdium medicíny prijmu na základe ťažkej prijímacej skúšky z biológie, chémie a fyziky, na informatiku na základe znáмок z matematiky a informatiky, niekde na základe priemeru prospechu, inde podľa výsledku testov študijných predpokladov a na väčšinu vysokých škôl prijmu študentov... bez prijímacích skúšok. Dokonca sú mnohé vysoké školy ochotné čakať na tých, ktorí

budú robiť septembrový reparát. Že to pôsobí zmätene? Áno, je to tak. Je to znak chaosu, systémových chýb v rezorte školstva. Otázkou potom je, čo sa očakáva od gymnázia! Aké sú kritériá dobrého gymnázia?

Cieľom našej školy je rozvoj žiaka, poskytnutie priestoru na rozvoj jeho daností, tvorivosti, vzdelania, túžby po poznani, skúmaní, poskytnutie

podnetov na rozvoj ľudskosti, kritického myslenia, dôležitých postojov, i občianskych postojov. Cieľom je formovať životaschopnosť jedinca, ktorí si dokáže vybrať budúce štúdium, je schopný sa na vysokú školu dostať a úspešne na nej študovať. Zmyslom školy je ponúknuť žiakom kvalitné vzdelanie, široký priestor pre rozmanité aktivity, súťaže, prezentácie, olympiády, ale i výlety, návštevy divadiel, koncertov, galérií. Zmyslom školy je poskytnúť žiakovi človečinu, prostredie kultivovaných vzťahov, inšpiráciu, priestor na rozlet. A o to všetko sa snažíme.

Na tomto mieste svoju malú úvahu o zmysle a kvalite školy ukončím želaním, aby sa našim žiakom na maturitnej skúške darilo, aby nesklamali svojich učiteľov, ani svojich rodičov a aby sa na vysnívané vysoké školy nelen dostali, ale hlavne na nich udržali. Veľa šťastia Vám želim!

Miroslav Kubičár

Čo mi povedala Anna Franková

Prosím, na chvíľu si sadnite a zamyslite sa. Nad jedinečnosťou každej osoby, ktorá žije a nad jej osobným príbehom. Nad zbytočnosťou vraždenia ľudí z presvedčenia, že sú menej ako vy a nezaslúžia si žiť. Nad neľudskosťou ušliapania akéhokoľvek života pred jeho prirodzeným zánikom. Nad tým, že dokážeme ignorovať ponižovanie ľudí, keď sa netýka nás a našich blízkych. Nad tým, že aj keď niekoho dlho a dobre poznáte, neviete, čo sa odohráva v jeho vnútri, nepoznate všetky jeho sny, tajné prania a trápenia.

Na chvíľu sa prosím vžite do 13-ročnej Anny. Predstavte si, že nastala chvíľa, ktorá zásadne zmení váš život. Vaša sestra Margot dostala predvolanie na SS, čo je v dobe, v ktorej žijete, životu nebezpečné, hlavne keď ste Žid. A keďže viete, že Margot sa na SS v žiadnom prípade nesmie dostať, váš otec, najlepší otec na svete, sa rozhodne vašu rodinu presťahovať (samozrejme tajne) do úkrytu, ktorý vybudoval v zadnom trakte svojej firmy. (Firma oficiálne nie je jeho, lebo ju prepisal na svojho spolupracovníka nežiada, veď Židia nesmú vlastniť podniky). Tam sa ukrývate. Je to malé, ale bezpečné, aj keď veľa hluku robíť nemôžete, veď by vás mohli počuť pracovníci, ktorí nemajú tušenie, že sa tam niekto skrýva. Neskôr sa tam nastahuje aj rodina van Pelssov a Fritz Pfeffer - ten sa nastahuje do vašej izby a okupuje váš písací stôl, musíte mať rozpisaný harmonogram, kto tam kedy môže byť. S matkou ani sestrou si veľmi nerozumieme, pani Pelssová vás rozčuľuje a vašim priateľom sa stáva denník.

Toto všetko poznačilo Annin život a zmenilo všetko, čo poznala. Jej denník sa neskôr stane najslávnejším denníkom na svete. Vkladá doň všetko a podľa mňa aj svoju dušu, lebo denník je jej odrazom. A keďže si ho píše viac než dva roky, prirodzene aj dospieva.

Túži, tak veľmi túži „po rozhovore, po slobode, po mieri, po priateľoch, po samote...“ Po tom, že sa stane slávnu spisovateľkou. Ani oheň vojny nedokázal spáliť jej nádeje a predstavy. Rozmýšľa nielen o sebe, ale aj o svete okolo. O tom, čo sa v ňom deje. Do denníka sa napíše: „Načo, ach, načo je táto vojna, prečo ľudia nemôžu spolu nažívať v pokoji, prečo sa musí všetko zničiť? Táto otázka je pochopiteľná, hoci na ňu doteraz nikto nedokázal nájsť uspokojivú odpoveď. Áno, načo budujú v Anglicku čoraz väčšie lietadlá a čoraz väčšie bomby, a popri tom aj jednotné sídliská na povojnové bývanie? Prečo sa na vojnu vydávajú

denne milióny a na medicínu, pre umelcov, pre chudobných ľudí niet ani haliera? Prečo musia niekde ľudia trpieť hladom, kým v iných častiach sveta hniú prebytočné potraviny? Ach, prečo sú ľudia takí hlúpi?“

Keď si uvedomíme jej jedinečnosť a spoznáme ju vďaka jej denníku, kladieme si otázku, prečo musela umrieť. Lebo tak rozhodli mocní, ktorí poslali na smrť milióny ľudí, ktorých nepoznali. A ľudia sa nepostavili, aby zabránili obrovskej masovej vražde, tragédii, ktorá navždy zakrvavila naše dejiny. Preto nabudúce prehovoríme a postavíme sa na obranu ľudí okolo nás, ktorých ponižujú kvôli farbe pleti, náboženstvu alebo akejkolvek inakosti. Keď sa na začiatku postavíme zlu, nebude mať šancu vyklíčiť do ďalšej tragédie.

Nakoniec jedna rada od Anny: „Choď von, do polí, do prírody, na slnko. Choď von a pokús sa nájsť šťastie sama v sebe, myslí na všetku tú krásu, ktorá rastie v tebe a v okolí teba a buď šťastná.“

A ten, kto je šťastný, dokáže rozdávať šťastie aj iným. Ten, kto má odvahu a dôveru, nikdy v biele nepodľahne!“

Paulína Boleková, kvinta
Ilustrácia: A. Hloušková, sekunda

Z otvorenia výstavy "Anna Franková - Odkaz dejín dnešku" v školskom divadle.

Táto kniha vo mne vyvolala dojem, že som nikdy predtým nemala právo nazvať nejaký príbeh v knihe silným. Viola Sternová Fischerová toho stihla za život veľa a jedno dlhé obdobie trávila v koncentračných táboroch (pobudla rovnovštyroch). No ešte predtým bola normálne dievča, ktoré milovalo svoju rodinu, chcelo študovať medicínu a prežívalo prvú lásku, o ktorej si myslelo, že to bude tá životná. Nanešťastie tento krásny a sľubný príbeh bol prerušený vďaka nenávisťi politicky vysoko postavených ľudí voči jej rase.

Počas čítania som neraz mala chuť zavrieť oči tak, ako to robievam pri filme, v ktorom je mojim očiam nepríjemná scéna, no tu som nemohla, a tak som čítala o neľudskom prístupe ľudí na miestach, kde sa Viola ocitla. Nikdy som nemala pocit, že by sa príbehom snažila zbytočne tlačiť na city, no samozrejme vo vás tie riadky všeličo vyvolajú.

Kniha vo mne zanechala veľa pocitov a informácií. Priblížila mi svet jednej z veľkého množstva obetí ľudskej hlúposti a zloby. Myslím si, že je to jedna z tých kníh, ktoré vám otvoria oči trochu viac, ako ste ich doteraz mali.

Vasília Bartošová, kvinta

Milé pani učiteľky a páni učelia, s príchodom prvých jarných lúčov a kvetov si pripomíname obetavú prácu Vás, našich pedagógov - DEŇ UČITEĽOV. (Pre žiakov, ktorí pozabudli, je to 28. marec.)

Učiteľ - človek, osobnosť, profesia, druhá matka či otec, inovátor a v prvom rade dôležitá osoba v živote každého z nás. Bohužiaľ, častokrát vnímaný len cez "výhody", ktoré toto povolanie prináša.

Práca učiteľa však nie je vôbec ľahká a nemôže ju robiť len tak ktokoľvek. Vyžaduje si dávku pevných nervov, trpezlivosti, porozumenia, prísnosti ale taktiež aj milých úsmevov. Pri jej vykonávaní si prechádzate šťastnými, ale aj ťažkými chvíľami. To, čo robíte

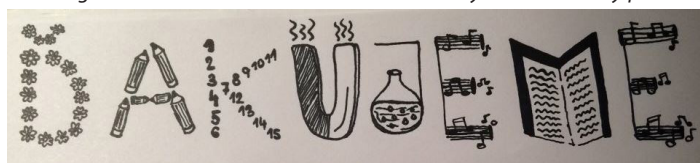
Poslanie života

nie je práca, je to poslanie.

Princípom vzdelania je dať telu a duši všetku krásu a dokonalosť, akej sú schopné. Ako už aj starovekí Gréci vraveli - pracovať na kalokagathii. Preto Vy všetci ste tak trochu vedci, improvizátori, umelci, spisovatelia, IT-čkári, diktátori, účastníci dialógu, ktorí často musia viesť rozsiahly monológ.

Pre deti ste vzorom, z ktorého môžu čerpať inšpiráciu a môžete sa stať ich vzorom na dlhej ceste do dospelosti. Keď žiaci prídu do prvých ročníkov, zasadnú do školských lavíc, so strachom a úžasom sa dívajú na svoju prvú triednu učiteľku. Sú ako čisté nepopísané listy papiera, ktoré čakajú na pero, čo zapíše ich stránky.

Ako kedysi niekto múdry povedal:

„Kto chce zapalovať, musí sám horieť.“

O Vás to platí na sto percent, dávate nám zo seba to najlepšie. Pomáhate nám pochopiť nielen váš predmet, ale učíte nás vnímať aj veci, čo sa dejú v našom okolí, štáte a svete. Aby sme neostali slepi.

Ďakujeme Vám za všetko, čo nám dávate, za vašu ochotu, pochopenie, možnosti, ktoré ponúkate, za úsmev ale aj karhavé slová, za slzy a smiech. Zároveň Vám želáme veľa šťastia, spokojnej rodiny, úspechy v práci, aby ste sa každý deň tešili do školy a domov odchádzali nadšení z výsledkov svojej práce.

Aby ste horeli, čo najdlhšie.

Sára Gabrišová, kvinta
Ilustrácia: K. Janypková

Kedže marec je mesiacom kníh, vybrali sme sa na menší prieskum nášho gymnázia, aby sme zistili, čo momentálne naši učitelia a študenti čítajú, aký žáner ich baví, aká je ich obľúbená kniha a prečo by nám ju odporučili.

● **MÁTE ROZČÍTANÚ MOMENTÁLNE NEJAKÚ KNIHU, KTORÚ BY STE ČÍTATEĽOM CHCELI PREDSTAVIŤ ALEBO ODPORUČIŤ?**

Mgr. Danka Školková: Momentálne nemám bohužiaľ rozčítanú žiadnu knihu, no ak by som mala čitateľom nejakú odporučiť, určite by to bola moja obľúbená zbierka poviedok od Karla Čapka. Na tejto knihe sa mi najviac páčia samotné myšlienky autora, nad ktorými je človek nútený sa zamyslieť, ale aj fakt, že sa kniha veľmi rýchlo a ľahko číta.

Pavol Fiala, I.B: Teraz čítam Stopárov sprievodca po galaxii od anglického sci-fi spisovateľa Douglasa Adamsa. Je to veľmi pútava a pozoruhodná kniha, určená pre všetkých, ktorých zaujíma vesmír a mimozemská civilizácia.

RNDr. Iveta Drobňá: Medzi moje najobľúbenejšie knihy rozhodne patrí Chlapec v pruhovanom pyžame a Zinkoví chlapi. Príbehovo sú to veľmi silné knihy, ktoré dozaista chytia za srdce každého jedného z nás. Tieto knihy by si mal prečítať každý, kto si myslí, že má ťažký život alebo prechádza nejakým zlým obdobím, aby si uvedomil, že niektorým ľuďom na svete je/bolo oveľa horšie, a preto si musíme vážiť, čo to máme, a neriešiť malichernosti.

RNDr. Alena Šúrová: Ja čítam rôzne žánre, ale asi najviac krimi. Mám rada knihy Jo Nesba, no momentálne som čítala Dvojité kríž od Chrise Cartera a Hrdového panáka od Daniela Cola. Odporúčam ich skôr milovníkom drsnejšieho krimi, majú spád, neplytvá sa zbytočnými opismi. Dostala som tiež knihu Krvavé jahody od Jiřího S. Kupku - skutočný príbeh ženy z gulagu, a tú by si mali prečítať všetci naši žiaci.

Michaela Bernátová, I.A: Nedávno som dočítala knihu s názvom Insomnia. Je to o spisovateľke, ktorá trpí poruchou spánku - insomniou a je na všetko sama, no časom zistí, že existuje celá skupina ľudí ako je ona. No niekto po nich ide a postupne títo insomnici začínajú záhadne zmiznúť. Odporúčam ju som ju ľuďom zaujímavým sa o fantasy/psycho.

Mgr. Jaroslav Jurenka: Bohužiaľ, práve nečítam nič zaujímavé, čo by som mohol odporučiť. Ale keď čítam, tak odbornú literatúru, hlavne čo sa týka informatiky a nových technológií. Ja som skôr filmový fanúšik, aj keď sa hovorí, že kniha je lepšia ako filmové spracovanie.

Mgr. Miroslava Zbinová: Momentálne čítam prvú knihu z tetralógie Neapolskej ságy od autorky Eleny Ferrante. Je to fascinujúci román a v skratke opisuje život dvoch mladých dievčat vyrastajúcich vo svete chudoby a násilia v meste Neapol na konci päťdesiatych rokov. Najradšej mám práve takéto knihy, ktoré opisujú povojnové obdobie a reálny bežný život jedincov a to, ako sa kedysi ľudia mali. Je to jednoducho umelecky trochu hodnotnejšia literatúra.

Adriana Bielíková, kvinta: Teraz čítam Mengeleho dievča. Skutočný príbeh Slovenky, ktorá prežila štyri kon-

Máte čas na čítanie?

centračné tábory od slovenskej autorky Veroniky Homolovej - Tóthovej. Myslím si, že je to naozaj silná kniha s neskutočným príbehom a odporúčam ju skôr asi starším študentom, ktorí už niečo vedia o 2. svetovej vojne a chceli by zistiť viac.

Mgr. Miroslav Klučka: Mňa najviac zo všetkých žánrov oslovili zrejme severské krimi - detektívky, a to napríklad tie od Jo Nesba. Momentálne mám rozčítanú opäť jednu severskú detektívku a to Nemý svedok od dvojice Hans Rosenfeldt a Michael Hjorth. „Nikto nič nevidel ani nepočul a vrah akoby sa pod zem prepadol. Našiel sa iba jediný odtlačok topánky. Patrí však skutočne vrahovi?“ Základom príbehu je vlastne pociťová pátračka a práve preto mám takéto knihy rád, pretože celý príbeh funguje na princípe ako počítanie matematických príkladov, kde sa snažíte taktiež dopracovať k tomuto správne výsledku.

RNDr. Dagmar Balalová: Čítam rada a čítam denne. Nepreferujem nejaký konkrétny žáner. Knihy si vyberám podľa recenzií. Z tých nedávno prečítaných odporúčam:

1. Jean-Michel Guenassia - Klub nenapraviteľných optimistov - román o zvláštnom priateľstve dospievajúceho chlapca a emigrantov žijúcich v Paríži z 50-tych rokov minulého storočia. Takmer 600 strán skvelého čítania.

2. Daniel Majling - Ruzská klazika - antológia vtipných poviedok, ktoré sú akosi paródiou a imitáciou ruskej klasiky.

3. Jon Kalman Stefánsson - Ryby nemajú nohy - neobyčajný román o Islande s minimom dialógov a zvrtoch, zato s množstvom jedinečných opisov a myšlienok, ktoré majú hĺbku a silu.

4. Peter Wohlleben - Sprievodca lesom - pre všetkých, ktorí milujú prechádzky lesom.

Patricia Potáčková, I.B: Pred pár týždňami som sa dostala ku psychologickej knihe Nemyslite na modrého slona od Thorstena Havenera, ktorá veľmi zrozumiteľne a napínavo opisuje, ako veľmi naše podvedomie vplýva na náš život, zdravie a spokojnosť, a ako rýchlo sa dokáže človek nechať zmanipulovať prostredím a ľuďmi naokolo. Všetci ste aj vy napriek zákazu pomysleli na modrého slona? ☺

Mgr. Ronald Šúra: Veľmi nerád, no musím sa priznať, že teraz nemám momentálne veľa času na čítanie, mám v tomto období veľmi veľa povinností, no keď už si čas nájdem, tak si veľmi rád prečítam knihy od amerického spisovateľa Ernesta Hemingwaya, ktorý je považovaný za jedného z najdôležitejších autorov Stratenej generácie, čo je vlastne označenie povojnovej generácie umelcov, ktorí boli veľmi sklamaní a deprimovaní z prežitého a práve tieto ich pocity a myšlienky opisovali aj vo svojich dielach. No a od E. Hemingwaya odporúčam všetkým prečítať si napr. dielo Starec a more.

Mgr. Martina Boleková: V poslednom

čase frčím na skvelom vydavateľstve Absynt. Prečítajte si napr. knihu 1947 od Elisabeth Äsbrink, lebo - a to veľmi skraccujem - roku 1947:

- v Londýne vyhadzujú všetky vodičky autobusov a električiek (muži sa vrátili z vojny)

- ženy si maľujú nohy nahnedo, lebo si nemôžu dovoliť silonky

- zomiera Henry Ford - jediný Američan spomínaný v Mein Kampfe, ktorý v roku 1938 získal Rad nemeckého orla (mimochodom Hitler mal jeho podobizňu vyvesenú vo svojej pracovni)

- George Orwell (vlastným menom Eric Blair) je čerstvý vdovec a s malým adoptovaným synčekom odchádza na ostrov Jura, kde zabíja hady, zbiera vajcia a píše svoj posledný román 1984

- padne návrh (je schválený v apríli 1948), aby USA v rámci núdzového balíka počas štyroch rokov investovali 17 miliónov do obnovy 18 krajín - Sovietskej zväz zabráni krajínám východnej Európy, aby Marshallov plán prijali a medzi Východom a Západom vzniká priepasť

- Michail Kalašnikov sa dostáva do finále súťaže, ktorú vyhlásil Stalin

- Nelly Sachsová, ktorá vďaka pomoci Selmy Lagerlöfovej v roku 1940 utečie s matkou z Nemecka, píše v Štokholme svoje básne a nevie, že raz dostane

Nobelovu cenu za literatúru (jedna z nich je takáto: „Ó komíny / na dymyslné vystavených príbytych smrti / kedyž telo Izraela rozpuštené v dýmu / putovalo povetím / jako kominík přijala ho hvězda / která zčernala / nebo to byl jen sluneční paprsek?“)

- Lenin dohliada na svoj ľud zo stobrublovej bankovky

- vďaka Raphaelovi Lemkinovi je na norimberských procesoch prvýkrát použité slovo genocída a on neprestane bojovať za to, aby sa stala medzinárodným zločinom - netuší, že bude šesťkrát nominovaný na Nobelovu cenu, ktorú nedostane a že sa nedožije staroby - do zápisov však načrtne svoj portrét a ja si ho viem celkom dobre predstaviť: „Nad všetkým sa vznáša krásna duša, ktorá miluje ľudstvo, a preto je sama.“

PaedDr. Anna Chládecká: Len nedávno som začala čítať knihu Analfabetka, ktorá vedela počítať. Siahla som po nej z jediného dôvodu - autorom je švédsky spisovateľ Jonas Jonasson a jeho prvá kniha o storočnom starčekovi ma doslova uchvátil. Skvelý štýl, kopec absurdných situácií, výborný humor, ale aj história, konkrétne udalosti a osobnosti... A to očakávam aj od Analfabetky. Dám vedieť, či sa moje očakávania naplnili. ☺

Soňa Tesařová, I.B

Gymnázium Púchov

Pravý Študentský Plev

**Dresscode :
Tenisky**

Piatok | 4. Máj 2018 | 18:00 h

Telocvičňa Gymnázia Púchov

Cena : 5 €

Lístky si môžete zakúpiť u Janky Šlesarovej alebo Šimona Gabča (Sexta)
 Šimon Gabčo | Patrik Eliaš | Janka Šlesarová | Emily Bartošová